

USTAWA O BRONI I AMUNICJI

Komentarz

Cezary Kąkol

KOMENTARZE PRAKTYCZNE

USTAWA O BRONI I AMUNICJI

Komentarz

Cezary Kąkol

KOMENTARZE PRAKTYCZNE

Zamów książkę w księgarni internetowej

proinfo.pl
księgarnia internetowa

Stan prawny na 1 maja 2021 r.

Recenzent

Dr hab. Piotr Góralski

Wydawca

Monika Pawłowska

Redaktor prowadzący

Małgorzata Jarecka

Opracowanie redakcyjne

Agnieszka Witczak

Projekt okładek serii

Wojtek Kwiecień-Janikowski, Przemek Dębowski

prawolubni

Ta książka jest wspólnym dziełem twórcy i wydawcy. Prosimy, byś przestrzegał przysługujących im praw. Książkę możesz udostępnić osobom bliskim lub osobiście znanym, ale nie publikuj jej w internecie. Jeśli cytujesz fragmenty, nie zmieniaj ich treści i koniecznie zaznacz, czyje to dzieło. A jeśli musisz skopiować część, rób to jedynie na użytek osobisty.

Szanujemy prawo i własność

Więcej na www.legalnakultura.pl

Polska Izba Książki

© Copyright by Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., 2021

ISBN 978-83-8246-062-9

Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o.

Dział Praw Autorskich

01-208 Warszawa, ul. Przyokopowa 33

tel. 22 535 82 19

e-mail: PL-ksiazki@wolterskluwer.com

księgarnia internetowa www.profinfo.pl

Wstęp

Problematyka dostępu do broni i amunicji budzi rozmaite emocje związane ze ścieraniem się poglądów dotyczących łagodzenia albo obostrzenia polityki państwa w tym zakresie. W polskim systemie prawnym problematyka ta została uregulowana w ustawie z 21.05.1999 r. o broni i amunicji. Zakres przedmiotowy tej ustawy obejmuje: zasady wydawania i cofania pozwoleń na broń, nabywania, rejestracji, przechowywania, zbywania i deponowania broni i amunicji, przewozu przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz przywozu z zagranicy i wywozu za granicę broni i amunicji, a także zasady posiadania broni i amunicji przez cudzoziemców oraz zasady funkcjonowania strzelnic.

Całokształt uregulowań normatywnych zawartych w powyższej ustawie świadczy o tym, że w Polsce przyjęto reglamentacyjny model dostępu do broni i amunicji. Z jej art. 2 wynika, że poza przypadkami określonymi w tej ustawie nabywanie, posiadanie oraz zbywanie broni i amunicji jest zabronione. Głównym uzasadnieniem tego stanu rzeczy są szeroko pojęte względy bezpieczeństwa publicznego. Godne zauważenia jest to, że problematyka dostępu do broni i amunicji (posiadania broni i amunicji) nie została też w żaden sposób uregulowana w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z 2.04.1997 r. Brak wzorca konstytucyjnego w tym zakresie, duża restryktywność uregulowań ustawowych i rozmaite wątpliwości interpretacyjne powodują, że polski model dostępu do broni i amunicji nie jest ani przejrzysty, ani zrozumiały. Kryteria normatywne uzasadniające dostęp do broni i amunicji mają w znacznej części charakter dyskrecyjny i nie budzą powszechnej akceptacji. W konsekwencji od wielu już lat ciężar interpretacji poszczególnych przepisów ustawy spoczywa głównie na sądach administracyjnych.

W świetle danych statystycznych Komendy Głównej Policji za okres od 2014 do 2020 r. ogólna liczba osób, którym wydawane jest pozwolenie na broń, stale rośnie. Wynosiła ona: 7110 w 2014 r., 9783 w 2015 r., 13 832 w 2016 r., 15 233 w 2017 r., 16 302 w 2018 r., 15 222 w 2019 r., 15 330 w 2020 r. Najważniejszymi celami wydawania pozwoleń na broń są cele łowiecki, sportowy i kolekcjonerski. Powyższe dane pokazują, że zagadnienie dostępu do broni palnej i amunicji z roku na rok zyskuje na znaczeniu i dotyczy coraz większej liczby osób.

Głównym celem niniejszej publikacji jest przybliżenie Czytelnikom aktualnego modelu dostępu do broni określonego ustawą z 21.05.1999 r. o broni i amunicji. W związku z tym w komentarzu podjęto próbę przedstawienia kluczowych problemów interpretacyjnych, omówienia stanowisk przedstawicieli doktryny i zaprezentowania reprezentatywnych przykładów orzecznictwa, zarówno sądów administracyjnych, jak i Sądu Najwyższego. Jest oczywiste, że zawartość komentarza nie zawiera odpowiedzi na wszystkie pytania i wątpliwości interpretacyjne. Należy jednak wyrazić nadzieję, że lektura komentarza umożliwi Czytelnikowi lepsze zrozumienie obowiązujących uregulowań w zakresie dostępu do broni i amunicji oraz będzie stanowić przyczynek do dalszej dyskusji na ten temat w doktrynie, piśmiennictwie i orzecznictwie sądowym.

Zielona Góra, maj 2021 r.

Autor

Ustawa

z dnia 21 maja 1999 r.

o broni i amunicji¹

(Dz.U. z 2020 r. poz. 955)

¹ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy 91/477/EWG z 18.06.1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (Dz.Urz. WE L 256 z 13.09.1991).

Dane dotyczące ogłoszenia aktów prawa Unii Europejskiej, zamieszczone w niniejszej ustawie – z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej – dotyczą ogłoszenia tych aktów w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej – wydanie specjalne.

ROZDZIAŁ 1

Przepisy ogólne

Art. 1. [Zakres ustawy]

Ustawa określa zasady wydawania i cofania pozwoleń na broń, nabywania, rejestracji, przechowywania, zbywania i deponowania broni i amunicji, przewozu przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz przywozu z zagranicy i wywozu za granicę broni i amunicji, jak również zasady posiadania broni i amunicji przez cudzoziemców oraz zasady funkcjonowania strzelnic.

1. Zakres przedmiotowy. W art. 1 u.b.a. wskazano zakres przedmiotowy tego aktu prawnego. Określa on:

- zasady wydawania i cofania pozwoleń na broń;
- zasady nabywania, rejestracji, przechowywania, zbywania i deponowania broni i amunicji;
- zasady przewozu przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz przywozu z zagranicy i wywozu za granicę broni i amunicji;
- zasady posiadania broni i amunicji przez cudzoziemców;
- zasady funkcjonowania strzelnic.

Oprócz powyższych zagadnień w ustawie o broni i amunicji zawarto również przepisy karne (rozdział 5), które typizują przestępstwo porzucenia broni palnej lub amunicji pozostającej w dyspozycji sprawcy (art. 50), a także szereg typów wykroczeń godzących w dobra chronione przez ustawę o broni i amunicji (art. 51 ust. 1–3).

Zasady wydawania i cofania pozwoleń na broń oraz zasady nabywania, rejestracji, przechowywania, zbywania i deponowania broni i amunicji zostały w całości wskazane w rozdziale 2 u.b.a. „Zasady i warunki wydawania, cofania pozwoleń na broń, rejestracji broni oraz dysponowania bronią i amunicją”.

Zasady wydawania pozwoleń na broń zostały określone przede wszystkim w art. 9–12 u.b.a. Zawarte w nich przepisy wprowadzają obowiązek posiadania pozwo-

lenia na broń lub karty rejestracyjnej broni, określają warunki wydania pozwolenia na broń oraz warunki wydania Europejskiej karty broni palnej. Ponadto w ww. przepisach wskazano wymogi dotyczące uprawiania sportów o charakterze strzeleckim, a także odstępowania od obowiązku posiadania pozwolenia na broń, oraz uregulowano formę i treść wydawanego pozwolenia na broń. W przepisach art. 15a–17 u.b.a. opisano szczegóły dotyczące badań lekarskich i psychologicznych, którym musi się poddać osoba ubiegająca się o pozwolenie na broń, oraz egzaminu, który musi zdać, a także przesłanki odmowy wydania pozwolenia na broń. Z kolei zasady cofania pozwolenia na broń określono w art. 18 i 20 u.b.a.

Zasady nabywania, rejestracji, przechowywania, zbywania i deponowania broni i amunicji zostały sformułowane w innych przepisach rozdziału 2 u.b.a. I tak, zasady nabywania broni i amunicji określono częściowo w art. 12 u.b.a., a następnie między innymi w art. 12a (nabywanie broni i amunicji przy użyciu środków porozumiewania się na odległość) i art. 14 (nabywanie amunicji). Zasady rejestracji broni wskazano w art. 13 u.b.a., natomiast zasady przechowywania broni i amunicji określono w art. 32 i 33 u.b.a. Zasadom określającym zbywanie broni i amunicji poświęcono art. 21 i 22 u.b.a., a zasadom deponowania broni i amunicji również art. 22 oraz art. 23 u.b.a.

Z uwagi na rozległość tematyki i konieczność wprowadzenia szczegółowych regulacji wiele zagadnień dotyczących ww. zasad zostało uregulowanych w aktach wykonawczych do ustawy o broni i amunicji. Tytułem przykładu wskazać tu należy:

- a) rozporządzenie Ministra Zdrowia z 7.08.2019 r. w sprawie badań lekarskich i psychologicznych osób występujących o wydanie pozwolenia na broń lub zgłaszających do rejestru broń pneumatyczną oraz posiadających pozwolenie na broń lub zarejestrowaną broń pneumatyczną (Dz.U. poz. 1562 ze zm.);
- b) rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z 20.03.2000 r. w sprawie egzaminu ze znajomości przepisów dotyczących posiadania broni oraz umiejętności posługiwania się bronią (Dz.U. z 2017 r. poz. 1756);
- c) rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z 26.08.2014 r. w sprawie przechowywania, noszenia oraz ewidencjonowania broni i amunicji (Dz.U. poz. 1224 ze zm.);
- d) rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z 9.06.2004 r. w sprawie szczegółowych zasad deponowania i niszczenia broni i amunicji w depozycie Policji, Żandarmerii Wojskowej lub organu celnego oraz stawki odpłatności za ich przechowywanie w depozycie (Dz.U. Nr 152, poz. 1609).

Zasady przewozu przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz przywozu z zagranicy i wywozu za granicę broni i amunicji, a także zasady posiadania broni i amunicji przez cudzoziemców zostały zamieszczone w rozdziale 3 u.b.a. Pierwsze z ww. zagadnień, tj. zasady przewozu przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zostało przedstawione w art. 34–36 u.b.a., przy czym objęło to również przewożenie broni i amunicji środkami transportu publicznego oraz przesyłanie za pośrednictwem operatorów świadczących

usługi pocztowe. Kolejne zagadnienia, tj. zasady przywozu z zagranicy i wywozu za granicę broni i amunicji, zostały uregulowane w kolejnych przepisach, m.in. w art. 37–38 i art. 41 u.b.a. Ostatnie z zagadnień uregulowanych w rozdziale 3 u.b.a., czyli zasady posiadania broni i amunicji przez cudzoziemców, zostało określone w różnych przepisach, dotyczy ono bowiem różnych sytuacji i osób o różnym statusie, np. członków misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych (art. 39 u.b.a.).

Również w przypadku ww. zasad określonych w rozdziale 3 u.b.a. ze względu na rozległość tematyki niektóre, bardziej szczegółowe zagadnienia zostały uregulowane w aktach wykonawczych do ustawy o broni i amunicji. Są to m.in.:

- a) rozporządzenie Ministrów Transportu i Gospodarki Morskiej oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z 10.04.2000 r. w sprawie przewożenia broni i amunicji środkami transportu publicznego (Dz.U. Nr 31, poz. 390 ze zm.);
- b) rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z 24.08.2012 r. w sprawie szczegółowego trybu i warunków przesyłania broni lub amunicji za pośrednictwem operatorów świadczących usługi pocztowe (Dz.U. poz. 1004);
- c) rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z 6.03.2000 r. w sprawie wzoru zgłoszenia przywozu z zagranicy przez obywateli polskich broni i amunicji na własne potrzeby oraz trybu przekazywania organom Policji informacji o przywozie broni i amunicji przez organy celne (Dz.U. Nr 17, poz. 222).

Zasady funkcjonowania strzelnic zamieszczono w rozdziale 4 u.b.a. zatytułowanym „Strzelnice”. W zakresie tych uregulowań obowiązuje między innymi rozporządzenie Ministra Środowiska z 4.04.2000 r. w sprawie wymagań w zakresie ochrony środowiska dotyczących budowy i użytkowania strzelnic (Dz.U. Nr 27, poz. 341).

2. Główne pojęcia – broni i amunicji. Jak widać z powyższego, regulacje składające się na określony w art. 1 u.b.a. zakres przedmiotowy ustawy zostały zawarte w art. 9–49 u.b.a. Pomijając w tym miejscu kwestię przepisów karnych, które – jak wcześniej wskazano – zostały zawarte w art. 50–51 u.b.a., dostrzec należy, że art. 2–8a u.b.a. stanowią przepisy mające kluczowe znaczenie dla zakresu przedmiotowego ustawy i które go determinują oraz doprecyzowują (rozdział I „Przepisy ogólne”).

Pojęcie broni w ustawie o broni i amunicji zostało zdefiniowane szeroko. Zgodnie z art. 4 ust. 1 u.b.a. należy przez nią rozumieć:

- 1) broń palną, w tym broń bojową, myśliwską, sportową, gazową, alarmową i sygnałową;
- 2) broń pneumatyczną;
- 3) miotacze gazu obezwładniającego;
- 4) narzędzia i urządzenia, których używanie może zagrażać życiu lub zdrowiu:
 - a) broń białą w postaci:
 - ostrzy ukrytych w przedmiotach niemających wyglądu broni,
 - kastetów i nunczaków,

- pałek posiadających zakończenie z ciężkiego i twardego materiału lub zawierających wkładki z takiego materiału,
 - pałek wykonanych z drewna lub innego ciężkiego i twardego materiału, imitujących kij bejsbolowy,
- b) broń cięciwową w postaci kuszy,
- c) przedmioty przeznaczone do obezwładniania osób za pomocą energii elektrycznej.

W dalszych przepisach objaśniono pojęcia niektórych rodzajów broni, w tym: broni palnej (art. 7 ust. 1 u.b.a.), broni palnej sygnałowej (art. 7 ust. 2 u.b.a.), broni palnej alarmowej (art. 7 ust. 3 u.b.a.) i broni pneumatycznej (art. 8 u.b.a.).

Drugie z kluczowych pojęć na gruncie ustawy o broni i amunicji, tj. amunicja, zostało zdefiniowane w art. 4 ust. 3 u.b.a., gdzie wskazano, że w rozumieniu ustawy amunicją są naboje przeznaczone do strzelania z broni palnej.

Należy zauważyć, że zawarte w ustawie o broni i amunicji regulacje dotyczące broni i amunicji nie znajdują zastosowania w przypadkach, gdy broń i amunicja stanowi uzbrojenie określonych formacji uzbrojonych, a także w przypadkach obrotu bronią i amunicją z zagranicą.

Zgodnie z art. 3 u.b.a. przepisy tej ustawy nie dotyczą:

- a) broni i amunicji stanowiących uzbrojenie Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego funkcjonariuszy oddelegowanych do Biura Nadzoru Wewnętrznego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Służby Ochrony Państwa, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Celno-Skarbowej, Służby Więziennej oraz innych państwowych formacji uzbrojonych, w odniesieniu do których dostęp do broni i amunicji regulują odrębne przepisy;
- b) broni i amunicji stanowiących uzbrojenie żołnierzy armii państw obcych przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w związku z przedsięwzięciami wojskowymi realizowanymi wspólnie z Siłami Zbrojnymi Rzeczypospolitej Polskiej, a także na podstawie umów i porozumień międzynarodowych;
- c) broni i amunicji stanowiących uzbrojenie funkcjonariuszy straży granicznych państw członkowskich Unii Europejskiej przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w związku z wykonywaniem, za zgodą właściwych organów Rzeczypospolitej Polskiej, zadań określonych w przepisach prawa Unii Europejskiej;
- d) broni i amunicji stanowiących uzbrojenie zagranicznych funkcjonariuszy biorących udział we wspólnej operacji, o której mowa w art. 2 pkt 1 ustawy z 7.02.2014 r. o udziale zagranicznych funkcjonariuszy lub pracowników we wspólnych operacjach lub wspólnych działaniach ratowniczych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. z 2018 r. poz. 1802);
- e) obrotu z zagranicą bronią i amunicją, technologiami i usługami mającymi znaczenie dla obronności, bezpieczeństwa lub ważnych interesów Państwa oraz wytwa-

rzania, przewozu przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przywozu z zagranicy i wywozu za granicę broni i amunicji w celach przemysłowych lub handlowych, a także obrotu nimi na podstawie odrębnych przepisów;

- f) przemieszczania amunicji przez przedsiębiorców oraz przedsiębiorców zagranicznych, w rozumieniu ustawy z 21.06.2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz.U. z 2020 r. poz. 204 ze zm.).

3. Akty prawa międzynarodowego a ustawa o broni i amunicji. Z punktu widzenia zakresu przedmiotowego ustawy o broni i amunicji ważną okolicznością jest to, że ustawa ta dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy Rady 91/477/EWG z 18.06.1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (Dz.Urz. WE L 256, s. 51²).³ W art. 1 dyrektywa ta wprowadziła kilkanaście definicji pojęć, w tym broni palnej⁴, amunicji⁵ i Europejskiej karty broni palnej⁶, której poświęcono załącznik II do dyrektywy. W art. 2 ust. 2 dyrektywy 91/477 wprowadzono wyłączenie stosowania – zgodnie z tym przepisem nie ma ona zastosowania do nabywania ani posiadania broni

² Dyrektywa została zmieniona m.in. dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/51/WE z 21.05.2008 r. (Dz.Urz. UE L 179, s. 5) i dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/853 z 17.05.2017 r. (Dz.Urz. UE L 137, s. 22). Szerzej na temat zmiany dyrektywy Rady 91/477/EWG w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni przez dyrektywę 2017/853 zob. w: B. Bacia, *Prawo dostępu do broni palnej*, Warszawa 2018, s. 203–213.

³ Przyjęcie dyrektywy 91/477 przez Radę Wspólnot Europejskich wiązało się z przyjętą w art. 8a Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą (Dz.U. z 2004 r. Nr 90, poz. 864/2 ze zm.) koniecznością ustanowienia najpóźniej do 31.12.1992 r. rynku wewnętrznego, który miał obejmować obszar bez granic wewnętrznych, w którym zapewnia się swobodny przepływ towarów, osób, usług i kapitału zgodnie z postanowieniami Traktatu. Jak wskazano w preambule dyrektywy, zniesienie kontroli posiadania broni na wewnątrzspółnotowych granicach wymaga przyjęcia skutecznych zasad umożliwiających przeprowadzanie kontroli nabywania i posiadania broni palnej w państwach członkowskich oraz jej przewożenia do innego państwa członkowskiego. Wzajemne zaufanie między państwami członkowskimi w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa osób, które powstanie przez te zasady, będzie tym większe, jeśli zostaną one podparte zharmonizowanym częściowo ustawodawstwem. Przydatne byłoby zatem ustalenie kategorii broni palnej, której nabywanie i posiadanie przez osoby prywatne byłoby zakazane bądź podlegałoby obowiązkowi uzyskania pozwolenia lub złożenia oświadczenia. W preambule podniesiono, że przemieszczanie się z jednego państwa członkowskiego do innego wraz z posiadaną bronią powinno być co do zasady zabronione. Odstępstwo od tej zasady jest możliwe tylko wtedy, gdy zostanie ustalona procedura umożliwiająca zgłaszanie państwom członkowskim, że na ich terytorium zostanie wwieziona broń palna. Zwrócono również uwagę, że należy uchwalić bardziej elastyczne zasady w odniesieniu do myślistwa i strzelectwa sportowego, aby uniknąć utrudniania swobodnego przepływu osób w stopniu większym niż jest konieczny.

⁴ Każda przenośna broń lufowa, która miota, jest przeznaczona do miotania lub może zostać przerobiona tak, aby miotała śrut, kulę lub pocisk w wyniku działania palnego materiału miotającego, chyba że jest wyłączona z zakresu tej definicji z jednego z powodów wymienionych w załączniku I sekcja III. Broń palna została sklasyfikowana w załączniku I sekcja II (art. 1 ust. 1 pkt 1 dyrektywy 91/477). Szerzej na temat analizy tego pojęcia w kontekście definicji broni palnej w ustawie o broni i amunicji zob. w: R. Rejmanski, *Wyrabianie, handel i posiadanie broni palnej oraz amunicji w Polsce. Aspekty karnoprawne i kryminologiczne*, Toruń 2017, s. 47–53.

⁵ Nabój scalony lub jego komponenty, w tym łuski, spłonki, proch, kule lub pociski, używane w broni palnej, pod warunkiem że komponenty te również są objęte wymogiem uzyskania pozwolenia w danym państwie członkowskim (art. 1 ust. 1 pkt 3 dyrektywy 91/477).

⁶ Jest wydawana przez właściwe organy państwa członkowskiego na wniosek osoby, która w sposób zgodny z prawem weszła w posiadanie i używa broni palnej. Jest ona ważna przez okres nieprzekraczający pięciu lat, który może zostać przedłużony, oraz zawiera informacje określone w załączniku II. Jest ona niezbywalna i zawiera informacje na temat broni posiadanej i używanej przez posiadacza karty. Musi ona zawsze znajdować się w posiadaniu osoby używającej broni palnej, a wszelkie zmiany w stanie posiadania broni lub jej cechach, a także jej utratę lub kradzież, wpisuje się do karty (art. 1 ust. 3 dyrektywy 91/477).

Komentarz kompleksowo omawia praktyczne aspekty prawa do posiadania broni i amunicji zawarte nie tylko w samej ustawie o broni i amunicji, lecz także w aktach wykonawczych do niej.

W opracowaniu zawarto odpowiedzi na pytania dotyczące m.in. zasad i warunków:

- wydawania i cofania pozwoleń na broń,
- rejestracji broni,
- dysponowania bronią i amunicją,
- przewozu broni i amunicji przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
- przywozu z zagranicy i wywozu za granicę broni i amunicji,
- posiadania broni i amunicji przez cudzoziemców.

W książce wyjaśniono, na jakich zasadach mogą funkcjonować strzelnice oraz jak kształtuje się odpowiedzialność karna za przestępstwa i wykroczenia uregulowane w ustawie o broni i amunicji.

Opracowanie zawiera również wzory formularzy i zaświadczeń wymaganych do pozyskania i zgodnego z prawem posiadania broni oraz amunicji, a także wskazanie wysokości naliczanych z tego tytułu opłat administracyjnych.

Komentarz uwzględnia także przepisy wewnętrzne Policji oraz przepisy prawa międzynarodowego, które odnoszą się do omawianych zagadnień.

„Opracowanie w zakresie praktycznym cechuje przede wszystkim odwoływanie się do niezwykle bogatego orzecznictwa sądów administracyjnych, rozstrzygających w wielu przypadkach wątpliwości powstające na gruncie stosowania przepisów ustawy o broni i amunicji. Komentarz może być przydatny wielu różnym grupom osób, w tym m.in. (...) sędziom sądów administracyjnych i sądów powszechnych, policjantom, (...) psychologom opiniującym kandydatów na posiadaczy broni palnej czy wójtom, burmistrzom lub prezydentom miast kontrolującym prawidłowość umiejscawiania strzelnic”.

Dr hab. Piotr Góralski

Cezary Kąkol – doktor nauk prawnych; prokurator Prokuratury Rejonowej w Zielonej Górze; adiunkt na Uniwersytecie Zielonogórskim; autor artykułów i glos m.in. z zakresu bezpieczeństwa imprez masowych oraz prawa karnego materialnego i procesowego.

9788382460629 W01P01

ISBN 978-83-8246-062-9

9 788382 460629

ZAMÓWIENIA:

INFOLINIA 801 04 45 45

ZAMOWIENIA@WOLTERSCLUWER.PL

WWW.PROFINFO.PL